

Nenávratná

Tomáš Klus

Z výkladních skříní půvab manekýn, můj výlet do bezčasí,
jsem jistě jiný, jsem teď kdekým, obět' nevědomé krásy,
asi ne na pohled, ale na dotek beztvary.

Bez tváře cizoty vzdálen, na své neznačené trase,
jsa vystrašen šepotem úst, co zdály se bezhlasé,
chci z tvých průsvitných dlaní zase pít.

R: A z cizích veršů pak skládám věty,
z labutích per peruť pro let mimo světy,
spíš-li sním, sním-li spíš.

Být blíž a schopen odpustit, pod víčky mít skrýš,
držet se a nepustit jako stalo se to,
když jsme mlčením křičeli a sváděli se k pláči.

Stačí místo slov jen vzplanutí, ta poezie citu,
a krajina je bez hnutí, jen tvá melodie zní tu,
příběh bohéma a poety přitom jen já a tam ty.

R: A z cizích veršů pak skládám věty,
z labutích per peruť pro let mimo světy,
spíš-li sním, sním-li spíš.

Už vím že pod polštář ukrýváš vzkazy psané spánkem,
v koupelně za zrcadlo svou vůni s heřmánkem,
tak dobře znám poměry ztrát z obou stran.

Barvami slov jen přikrášluješ pravdu ve vzduchoprázdnu,
zkoušíš předejít pádu
zadumán sám si zůstaň - srabe!

R: A z cizích veršů pak skládám věty,
z labutích per peruť pro let mimo světy,
spíš-li sním, sním-li spíš.